

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Micháliku a členov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Pavla Tomana v trestnej veci obžalovaného **JUDr. K. J. a spol.** pre pokračovací trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej už len „Tr. zák.“) a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 20. decembra 2012 o odvolaniach obžalovaných JUDr. K. J., D. R., RNDr. M. V., Ing. J. Z. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej už len „ÚŠP GP SR“) proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo 7. júna 2011, sp. zn. PK - 1T 14/2009, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok **sa z r u š u j e** v jeho odsudzujúcej časti, vo vzťahu k R. S. s použitím § 324 Tr. por., a v jeho oslobodzujúcej časti u obžalovaných JUDr. K. J., R. S., Ing. I. J., J. K., D. R., RNDr. A. V. a I. Z. pokiaľ ide o skutok 1/ obžaloby kvalifikovaný ako pokračovací trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec **sa v r a c i a** Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo 7. júna 2011, sp. zn. PK - 1T 14/2009, boli obžalovaní JUDr. K. J., R. S., D. R. a RNDr. M. V. uznaní za vinných zo spáchania trestného činu neoprávneného podnikania spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 118 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. (skutok 1/) a Ing. J. Z. zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 (skutok 2/), a to na tom skutkovom základe, že

1/ v období od 11. októbra 1999 v sídle D. a na 12 pobočkách na Slovensku obžalovaný **RNDr. M. V.** do konca mesiaca január 2001 a obžalovaní **JUDr. K. J., R. S. a D. R.** do konca roka 2001, ako členovia štatutárneho orgánu - predstavenstva D., súc uzrozumení so zmenou legislatívy pre danú oblasť podnikania, pokračovali v poskytovaní úverov a pôžičiek v rámci činnosti D. z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy v rozpore s ustanovením § 2 ods. 3, ods. 4 zákona č. 21/1992 Zb. o bankách v znení neskorších predpisov a poskytli s účasťou obžalovaného RNDr. M. V. nie menej ako 150 úverov fyzickým a právnickým osobám v celkovej výške 61 431 349 Sk (2 039 147,20 €) so zmluvne dohodnutým úrokom vo výške 6 307 431,50 Sk (209 368,37 €), zostávajúci obžalovaní JUDr. K. J., R. S. a D. R. celkom nie menej ako 250 úverov fyzickým a právnickým osobám v celkovej výške 94 812 326,90 Sk (3 147 192,70 €) so zmluvne dohodnutým úrokom vo výške 8 203 799,70 Sk (272 316,26 €), ktoré však neboli uhradené v plnej výške, formou záložných úverov ďalej v období od začiatku mesiaca máj 2001 do konca mesiaca máj 2002 formou splátkových úverov a pôžičiek poskytli obžalovaní JUDr. K. J., R. S. a D. R. 290 - fyzickým a právnickým osobám sumu v celkovej výške 20 694 300 Sk (686 924,92 €) so zmluvne dohodnutým a vopred inkasovaným úrokom vo výške 3 212 745 Sk (106 643,60 €),

čím celkove formou úverov a pôžičiek poskytli s účasťou RNDr. M. V. sumu vo výške 61 431 349 Sk (2 039 147,20 €), zostávajúci obžalovaní JUDr. K. J., R. S. a D. R. sumu vo výške 115 506 626,90 Sk (3 834 117,60 €) a z výnosov pôžičiek a úverov s účasťou RNDr. M. V. získali sumu 6 307 431,50 Sk (209 368,37 €), zostávajúci obžalovaní JUDr. K. J., R. S. a D. R. získali celkove sumu 11 416 545 Sk (378 959,87 €)

2/ obžalovaný **Ing. J. Z.** dňa 14. júna 2002 v N. u člena predstavenstva D. I. J. navodil dojem, že je oprávnený konať v mene D. a dal mu pokyn k výberu finančnej hotovosti vo výške 1 000 000 Sk (33 193,92 €) na činnosť družstva, ktorý bol realizovaný I. J. z účtu D. v Č., pobočka N., číslo X., celú sumu odovzdal pred budovou banky Ing. Z., ktorý si ponechal pre vlastnú potrebu sumu 900 000 Sk (29 874,53 €) a dňa 17. júna 2002 bola suma 100 000 Sk (3 319,39 €) prijatá do pokladne D. na meno I. J..

Za to boli obžalovaní JUDr. K. J. a R. S. rovnako odsúdení podľa § 118 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, výkon ktorého im bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienenečne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 4 rokov.

Obžalovaný D. R. bol podľa § 118 ods. 2 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 3 rokov (§ 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák.).

Obžalovaný RNDr. M. V. bol podľa § 118 ods. 2 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 1 roka s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 2 rokov (§ 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák.).

A nakoniec obžalovaný Ing. J. Z. bol podľa § 250 ods. 4, § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 odsúdený k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 zaradený do prvej nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 mu bol zároveň uložený aj peňažný trest vo výmere 10 000 eur, pričom pre prípad úmyselného zmarenia jeho výkonu mu bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov (§ 54 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003).

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 súd zrušil výrok o treste z rozsudku Krajského súdu v Nitre z 10. marca 2011, sp. zn. 7 To 43/2010 - 1392, v konaní Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 2T 14/00, a to trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov so zaradením pre výkon trestu do prvej nápravno výchovnej skupiny, peňažný trest vo výmere 10 000 eur a náhradný trest odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov a všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Vyššie citovaným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku došlo súčasne k oslobodeniu obžalovaných JUDr. K. J., R. S., A. M., Ing. I. K., Ing. J. S., Mgr. V. B., Ing. I. J., J. K., D. R., RNDr. A. V., I. Z., A. S. a M. B. spod obžaloby, a to konkrétne

podľa § 285 písm. a/ Tr. por. (nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní) pre skutok kvalifikovaný ako pokračovací trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, ods. 5 Tr. zák., ktorý

mali spáchať obžalovaní **JUDr. K. J., R. S., Ing. I. J., J. K., D. R., RNDr. A. V., I. Z.** tak, že

ako členovia štatutárneho orgánu predstavenstva D. - D. (ďalej len D.), so sídlom v N., W. X., IČO: X., v období od 18. marca 1997 v sídle D. ako aj na jeho 12 pobočkách na Slovensku, v úmysle vylákať od občanov finančné prostriedky, schválili prijímanie vkladov od občanov, ktorí neboli členmi D., formou zmlúv o pôžičke s úmyslom zhromažďovať finančné prostriedky s príslubom výnosov vysoko prevyšujúcich rámec bežných ziskov, k čomu používali v printových a elektronických médiách klamlivú reklamu, čím občanov uvádzali do omylu, nakoľko si boli vedomí toho, že

- nie sú schopní zhodnotiť tieto vklady v rámci podnikania o dohodnutú výšku úrokov z pôžičiek v dohodnutej výške,

- tieto časti vkladov, ktoré boli zhodnocované neprinášali dostatočný zisk na to, aby mohli uhrádzať už splatné pohľadávky veriteľov, preto prijímali nové vklady od občanov, aby z týchto zdrojov mohli plniť svoje povinnosti,

- týmto svojím konaním znižujú finančnú likviditu D., ktorá po dosiahnutí kritického stavu nezabezpečí úhradu záväzkov všetkých veriteľov v dohodnutom termíne a rozsahu, pričom v tomto konaní pokračovali až do 3. júna 2002 a spôsobili tak najmenej 1931 poškodeným osobám z evidovaných 5167 zmlúv o pôžičke škodu v sume najmenej 147 056 720,90 Sk a v prepočte na eurá v sume 488 138,88 €,

podľa § 285 písm. a/ Tr. por. (nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní) pre skutok kvalifikovaný ako pokračovací trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, ods. 5 Tr. zák., ktorý mali spáchať obžalovaní **JUDr. K. J., R. S., A. M., Ing. I. K., Ing. J. S., Mgr. V. B.** tak, že

s M. F. s cieľom zakryť predchádzajúcu trestnú činnosť a s úmyslom zmocniť sa zostávajúceho majetku D., ako aj príjmov z neho, po vzájomnej dohode postupovali takým spôsobom, že

- na základe fiktívnej zmenky v hodnote 30 000 000 Kč, na ktorej bol uvedený ako zmenečník I. a veriteľ M. P. - U., L. X., D. - L., IČO: X., ktorá bola postúpená bianko indosamentom na osobu M. F. a následne v prospech D. odkúpili na základe zmluvy o prevode cenných papierov zo dňa 13. marca 2002 ďalšiu majetkovú účasť v D. v prospech osoby M. F. a na základe takto získanej fiktívnej majetkovej účasti, ktorá pri hlasovaní na členskej schôdzi predstavovala 30 000 hlasov, na zasadnutí členskej schôdze D., konanej dňa 5. júna 2002 v J., zmenili štatutárny orgán - predstavenstvo D. a tak získali nad týmto družstvom kontrolu a vplyv,

- následne JUDr. K. J., R. S., A. M., Ing. I. K., Ing. J. S. a M. F. v presne nezistený deň v mesiaci máj 2002 v mene predstavenstva D. vytvorili fiktívny dlh v sume 75 000 000 Sk v prepočte na eurá 24 895 543,90 € voči M. F. prostredníctvom fiktívnej zmenky v hodnote 120 000 000 Kč, ktorú od F. odkúpili za sumu 75 000 000 Sk v prepočte na eurá 24 895 543,90 € s úmyslom zmocniť sa spoločnosti F., ktorej vlastníkom bolo D., ako aj ďalšieho majetku D. nasledovným spôsobom:

- A. M. a Ing. I. K., ako členovia štatutárneho orgánu predstavenstva D. v N., na návrh Ing. J. S. podpísali za D. s M. F. Zmluvu o prevode cenných papierov a jej dodatok č. 1 zo dňa 6. júna 2002, ktorej predmetom bol prevod vlastníctva k zmenke v hodnote 120 000 000 Kč, na ktorej bol uvedený ako zmenečník I. a veriteľ M. P. - U., L. X., X. D. - L., IČO: X. v prospech D. za kúpnu cenu 75 000 000 Sk, v prepočte na eurá 24 895 543,90 € s vedomím, že predmetná zmenka je fiktívna,

- následne v B. bola dňa 31. júla 2002 uzavretá Kúpna zmluva medzi spoločnosťou F., a.s., v zastúpení JUDr. K. J. a R. S. a spoločnosťou T., s.r.o. v zastúpení Mgr. V. B., ktorej predmetom bol predaj nehnuteľnosti zapísanej v liste vlastníctva č. X., k.ú. B., Správa katastra B., ktorej vlastníkom bola spoločnosť F., a.s. a na základe ktorej došlo k predaju predmetnej nehnuteľnosti spoločnosti T., s.r.o. za kúpnu cenu 5 500 000 Sk, v prepočte na eurá 182 566 55 €, a hoci v predmetnej kúpnej zmluve bol uvedený spôsob platby v hotovosti pri podpise zmluvy, k tejto platbe nedošlo, nakoľko po vzájomnej dohode medzi Ing. J. S., JUDr. K. J., R. S., A. M., Ing. I. K. a Mgr. V. B., táto mala byť zahrnutá do kúpnej ceny 45 000 000 Sk v prepočte na eurá 1 493 726,30 €, ktorou mala následne spoločnosť T., s.r.o. po vzájomnej dohode vyššie uvedených osôb odkúpiť akcie spoločnosti F., a.s., ktorých vlastníkom bolo D.,

- zároveň na návrh Ing. J. S. v B. dňa 31. júla 2002 bola uzavretá fiktívna zmluva o odplatnom postúpení pohľadávky a jej dodatok č. 1 medzi spoločnosťou T., s.r.o. B., D. č. X., v zastúpení Mgr. V. B. a M. F., ktorej predmetom bolo odplatné postúpenie fiktívnej pohľadávky M. F. za kúpnu cenu 15 000 000 Sk, v prepočte na eurá 497 908,78 €, ktorá nikdy nebola uhradená, pričom fiktívna pohľadávka, ktorá bola predmetom tejto zmluvy mala vzniknúť M. F. na základe neuhradenia kúpnej ceny D. z vyššie uvedeného fiktívneho prevodu zmenky v hodnote 120 000 000 Kč,

- následne v N. dňa 5. augusta 2002 A. M. a Ing. I. K., ako zástupcovia D. uzavreli so spoločnosťou T., s.r.o. kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bolo odkúpenie 100% akcií spoločnosti F., a.s. so sídlom v N., W. č. X., ktorej vlastníkom bolo D., t.j. 900 akcií v nominálnej hodnote 56 393 Sk, v prepočte na eurá 1 871,90 € v celkovej sume 50 753 700 Sk, v prepočte na eurá 1 684 714,20 €, ako aj neoprávnené odkúpenie pohľadávok D. voči klientom D. vo výške 11 000 000 Sk, v prepočte na eurá 565 133,10 €, v ktorej bola stanovená kúpna cena za tento majetok v celkovej výške 45 000 000 Sk, v prepočte na eurá 1 493 726,30 €,

- na základe fiktívneho zápočtu pohľadávky, uzatvorenému v N. 6. augusta 2002 a fiktívneho akceptovania záväzku M. F., ktorý mal voči D. a ktorý prešiel na spoločnosť T., s.r.o., došlo medzi spoločnosťou T., s.r.o. v zastúpení Mgr. V. B. a D. v zastúpení A. M. a Ing. I. K., k fiktívnemu započítaniu pohľadávok veriteľa spoločnosti T., s.r.o. a dlžníka D., čím uvedeným konaním Ing. J. S., A. M., Ing. I. K., JUDr. K. J., R. S., Mgr. V. B. a M. F. spôsobili D. škodu prevodom akcií spoločnosti F., a.s. N., ktorej bolo vlastníkom D., vo výške 50 753 700 Sk, v prepočte na eurá 1 684 714,20 € a prevodom pohľadávok D. vo výške 11 000 000 Sk, v prepočte na eurá 365 133,10 €,

podľa § 285 písm. c/ Tr. por. (nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní) pre skutok kvalifikovaný ako pokračovací trestný čin neoprávneného podnikania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 118 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., ktorý mali spáchať obžalovaní **Ing. I. J., J. K., RNDr. A. V., I. Z., A. S., M. B.** tak, že

ako členovia štatutárneho orgánu - predstavenstva D., v období od mesiaca apríl 1997 do mesiaca január 2002 v sídle D. a na 12 pobočkách na Slovensku bez povolenia Národnej banky Slovenska v rozpore s ustanovením § 1 ods. 1 písm. b/ zákona č. 21/1992 Zb. o bankách v znení neskorších predpisov i v rozpore so svojím živnostenským oprávnením

a rozsahom podnikania, zapísanom v Obchodnom registri Okresného súdu B., poskytli z prijatých pôžičiek od občanov minimálne 781 úverov fyzickým a právnickým osobám, z ktorých nie všetci boli členovia D., v celkovej výške minimálne 177 131 680 Sk, v prepočte na eurá 5 879 694,60 €, teda neoprávnene vo veľkom rozsahu vykonávali zárobkové podnikanie sústavne v úmysle získať pre seba prospech veľkého rozsahu, pričom z výnosov z pôžičiek získali prospech veľkého rozsahu vo výške najmenej 95 403 546 Sk, v prepočte na eurá 3 200 011,10 €,

podľa § 285 písm. c/ Tr. por. (nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný) pre skutok kvalifikovaný ako pokračovací trestný čin podvodu spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., ktorý mal spáchať obžalovaný **JUDr. K. J.** tak, že

s Ing. J. Z. dňa 14. júna 2002 v N. presvedčili člena predstavenstva D. I. J., nar. X., aby dňa 14. júna 2002 v N. na príkaz Ing. J. Z. vykonal výber finančnej hotovosti v sume 1 000 000 Sk, v prepočte na eurá 33 193,92 € z účtu D. č. X., vedenom v Č., a.s. B., pobočka N. s vedomím, že Ing. J. Z. a JUDr. K. J. sú tichými spoločníkmi D., teda môžu konať za D. napriek tomu, že v tom čase neboli členmi predstavenstva D., pričom následne po výbere tejto finančnej hotovosti odovzdal v N. pred budovou Č., pobočka N. Ing. J. Z. sumu 900 000 Sk, v prepočte na eurá 29 874,53 €, ktoré od neho tento prevzal za prítomnosti JUDr. K. J., čím uvedeným konaním JUDr. K. J. a Ing. J. Z. spôsobili D. škodu vo výške 900 000 Sk, v prepočte na eurá 29 874,53 €, keď sumu 100 000 Sk, v prepočte na eurá 3 319,39 €, dňa 17. júna 2002 odovzdal I. J. do pokladne D..

Proti tomuto rozsudku podali včas **odvolania** obžalovaní JUDr. K. J., D. R., RNDr. M. V. (proti odsudzujúcemu výroku týkajúceho sa skutku uvedeného pod bodom 1/) a Ing. J. Z. (proti odsudzujúcemu výroku týkajúceho sa skutku uvedeného pod bodom 2/), ako i prokurátor ÚŠP GP SR (vo vzťahu k oslobodzujúcemu výroku týkajúceho sa skutku 1/ obžaloby kvalifikovaného ako pokračovací trestný čin podvodu spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, ods. 5 Tr. zák., ktorý mali spáchať obžalovaní JUDr. K. J., R. S., Ing. I. J., J. K., D. R., RNDr. A. V., I. Z.). V nenapadnutej časti sa stal prvostupňový rozsudok právoplatným.

Obžalovaný JUDr. K. J. v písomnom odôvodnení podaného odvolania uviedol, že záver súdu o naplnení znakov skutkovej podstaty príslušného trestného činu nepovažuje v danom prípade za správny. V prvom rade tu podľa neho nepochybne ide o odsúdenie

právnickej osoby a na strane druhej nie je pravdou, že by obžalovaní bez povolenia pôsobili ako banka, nakoľko D. - tak ako bolo preukázané - v súlade so živnosťou schválenou živnostenským úradom a zapísanou v obchodnom registri poskytovalo služby ako záložňa. Čo sa týka potom ustáleného rozsahu údajného neoprávneného podnikania, tak tento taktiež nie je v súlade s vykonaným dokazovaním. Výpočty sú založené len na domnienkach súdu a číselné údaje sú viac-menej nepreskúmateľné. V neposlednom rade si však súd v tomto smere vypomáha i neprípustným dôkazom, a to znaleckým posudkom Ing. Š..

Z vyššie uvedených dôvodov preto obžalovaný navrhol, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. aby sám rozsudkom rozhodol tak, že ho podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodí.

Čo sa týka písomného zdôvodnenia odvolania D. R., tak z tohto je zrejmé, že obžalovaný nesúhlasí predovšetkým s tým záverom súdu prvého stupňa, že by jeho konaním boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu neoprávnené podnikania (absentuje tu podľa neho tak objektívna stránka, ako i úmysel). Vo vzťahu k subjektívnej stránke poznamenal, že pokiaľ mu aj predstavenstvo uložilo preveriť možnosti inzercie v budúcom roku s ohľadom na súčasnú legislatívu s právnikmi, on uvedenú otázku so žiadnym právnikom neriešil. Ďalej v tejto súvislosti uviedol, že ak ustanovenia § 2 ods. 3, ods. 4 zákona č. 21/1992 Zb. o bankách v znení od 11. októbra 1999 pri poskytovaní úverov a pôžičiek v rámci podnikateľskej alebo inej činnosti zakazovali tieto úvery a pôžičky poskytovať z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, tak potom v prípade, že by inzercia vykonávaná družstvom od 11. októbra 1999 spĺňala náležitosti takejto verejnej výzvy, by bolo nevyhnutné z účtovníctva mať za preukázané, koľko prostriedkov získaných od toho času bolo pretransformovaných do pôžičiek a úverov. Z napadnutého rozsudku však vôbec nie je zrejmý zdroj finančných prostriedkov, z ktorých boli tieto úvery a pôžičky zo strany D. poskytnuté. A napokon čo sa týka aj samotného preverenia možnosti inzercie z roku 1999, tak toto v žiadnom prípade nemohlo viesť k zisteniam o jej nezákonnosti, nakoľko uvedený záver bol relevantný až s ohľadom na neskoršie ustanovenia zákona č. 566/2001 Z.z. (účinnosť od 1. januára 2002).

Ak by sa ale odvolací súd nestotožnil s vyššie uvedenými obhajobnými tvrdeniami, má obžalovaný za to, že rozhodnutie je treba považovať predčasné, keďže sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. V tomto smere

poukázal pritom v prvom rade na znalecký posudok v odbore ekonomika - podnikanie, odvetvie účtovníctvo, daňovníctvo, finančníctvo, vypracovaný Ing. M. Š., ktorý podľa jeho názoru nie je použiteľný v danom konaní ako dôkaz získaný zákonným postupom. Menovaný znalec nebol oprávnený vypracovať takýto znalecký posudok s poukazom na úlohu týkajúcu sa stanovenia všeobecnej hodnoty majetku obchodnej spoločnosti (tú môže stanoviť iba znalec - právnická osoba alebo znalecká organizácia), jeho vyjadrenie z 13. augusta 2008 nespĺňa náležitosti dodatku k znaleckému posudku, napriek povinnosti vykonávať znaleckú činnosť osobne pri práci využil svojich teamových spolupracovníkov, nemal k dispozícii všetky doklady týkajúce sa činnosti D., no najmä v čase výsluchu na hlavnom pojednávaní nebol tento znalcom v odbore ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo (bol zapísaný v odvetví kontroling). Taktiež pokiaľ ide o skutočnú výšku vlastných zdrojov, tak táto by sa vzhľadom na špecifický charakter zapisovania základného imania družstva dala ustáliť len z účtovníctva družstva a nie ako to uvádza Národná banka Slovenska vo svojom stanovisku. Je však potrebné zohľadniť aj ďalšie osobitosti družstva, spočívajúce o.i. aj v možnosti poskytovať úvery, pôžičky a pod. svojim členom, resp. členom svojich orgánov.

Na základe uvedeného preto obžalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a jeho podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil (§ 322 ods. 3 Tr. por.), príp. vec vrátil Špecializovaného trestnému súdu v Pezinku na opätovné prejednanie a rozhodnutie (§ 322 ods. 1 Tr. por.).

Obžalovaný RNDr. M. V. v písomnom odôvodnení namietal, že on sa žiadneho skutku, kladeného mu za vinu nedopustil a že obžaloba je minimálne vo vzťahu k jeho osobe absolútne neodôvodnená a nepodložená. V prípade, ak je štatutárnym orgánom družstva kolektívny orgán - predstavenstvo, jeho jednotliví členovia nemôžu byť trestne zodpovední za prípadné konanie družstva ako celku resp. predstavenstva. Trestného činu sa totiž môže dopustiť iba fyzická osoba. On sa ho teda mohol dopustiť iba v prípade, že by úverové zmluvy podpísal sám alebo na základe jeho plnomocenstva niektorý zo zamestnancov, pričom žiadna takáto zmluva neexistuje. Ako nedostatok obžaloby vidí i to, že v nej nie je uvedené, koľko zmlúv a v akom objeme bolo uzatvorených s členmi D. a koľko s nečlenmi. Ďalšou podľa neho podstatnou skutočnosťou je tiež fakt, že spoločnosť D. nepôsobila ako banka, ale vykonávala činnosť družstva (t.j. nepotreboval ani na svoju činnosť ani povolenie NBS). Pôžičky boli prijímané a poskytované v rozsahu predmetu jeho

podnikania na základe živnosti „Záložňa“. Čo sa týka potom hlavného dôkazu obžaloby, ktorým je znalecký posudok Ing. M. Š., PhD., tak tento je podľa jeho názoru nepresný a vypracovaný z neúplných podkladov. Samotný znalec je voči obžalovaným zaujatý a navyše v čase výsluchu už ani nebol znalcom tak, ako to vyžaduje zákon. A napokon obžalovaný upozornil i na absentujúcu subjektívnu stránku trestného činu, keďže nekonal s úmyslom.

Z dôvodov uvedených je preto podľa neho potrebné v danom prípade postupovať v zmysle zásady *in dubio pro reo*, napadnutý rozsudok v časti výroku o vine a treste týkajúcom sa jeho osoby zrušiť a v celom rozsahu ho podľa § 285 písm. c/ Tr. por. spod obžaloby oslobodiť.

A napokon podané odvolanie písomne zdôvodnil i obžalovaný Ing. J. Z.. Tento pritom poukázal najmä na svedeckú výpoveď J., z ktorej je podľa jeho názoru zrejmé, že menovaný svedok musel vedieť o tom, že on nie je vo vedení spoločnosti a teda nemá ani žiadne dispozičné práva. Tiež z nej vyplýva, že to bol obž. JUDr. J., ktorý pripravoval všetky podklady potrebné pre výber uvedenej sumy. Dokonca po výbere mali následne všetci traja ísť do reštaurácie, kde J. videl ako on aj spolu s JUDr. J. prepočítavajú peniaze, no kto z nich koľko zobral uviesť nevedel. Súd sa uvedenými skutočnosťami vôbec nezaoberal a tiež sa nevysporiadal ani s tým, že tento svedok bol v minulosti stíhaný pre incidenty so zbraňou a že bol aj v čase výpovedí pred OČTK liečený na duševnú chorobu s progresívnym postupom. Z uvedeného dôvodu obžalovaný žiadal i o komplexný znalecký posudok na jeho osobu. Čo sa týka rozporov medzi výpoveďou menovaného svedka z prípravného konania a výpoveďou na hlavnom pojednávaní, tak tieto neboli súdom odstraňované žiadnym spôsobom a v odôvodnení napadnutého rozsudku boli bez bližšieho vysvetlenia použité len tie jeho tvrdenia, ktoré ho nasvedčovali jeho vine. Rozpory sú však aj medzi tvrdeniami svedka J. a obv. JUDr. J., pričom tieto sú také značné, že nie je možné jednoznačne ustáliť, že sa trestného činu podvodu vôbec dopustil. Odhliadnuc od toho obžalovaný navyše upozornil i na nesplnenie zákonných podmienok pri výsluchu J., a to tak v prípravnom konaní, ako aj na súde, kde tento ako duševne chorá osoba mal mať minimálne právneho zástupcu, ak nie ustanoveného opatrovníka. Pochybnosť ďalej existuje aj pokiaľ ide o splnenie podmienok pre čítanie výpovede JUDr. J. z prípravného konania, nakoľko pri tejto malo dôjsť k nedostatkom procesného charakteru.

Vzhľadom k hore uvedenému preto obžalovaný záverom žiadal napadnuté rozhodnutie ako nezákonné, zmätočné a vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu

v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie, aľ ho pre nedostatok dôkazov spod obžaloby oslobodiť.

Okrem obžalovaných podal odvolanie i prokurátor ÚŠP GP SR, a to konkrétne len vo vzťahu k oslobodzujúcemu výroku týkajúceho sa skutku 1/ obžaloby. Má za to, že súd v danom smere neuviedol žiadne zdôvodnenie a len skonštatoval priebeh celého súdneho konania. Jedným zo základných dôkazov, ktorý obvinených usvedčuje zo spáchania žalovaného trestného činu (pokračovací trestný čin podvodu spolupáchatelstvom) je pritom znalecký posudok Ing. M. Š., PhD. Čo sa však týka menovaného znalca, tak tento nemal byť na hlavnom pojednávaní zo strany súdu vypočutý ako znalec ohľadne ním vypracovaného znaleckého posudku, pretože už v tom čase nespĺňal odborné kritéria znalca v inkriminovanom odbore a odvetví, pre znalosti ktorého bol v prípravnom konaní pribratý (mal byť do konania pribratý iný znalec na vypracovanie nového znaleckého posudku, príp. znalecký ústav). Neobstojí to tvrdenie súdu, že v skutkovej vete obžaloby pod bodom 1/ až 3/ neboli uvádzané žiadne okolnosti, ktoré by bolo potrebné znalecky skúmať v súvislosti s vedením účtovníctva. Je presvedčený o tom, že nový znalecký posudok bude z pohľadu celej stíhanej trestnej činnosti usvedčujúcim dôkazom, a to najmä pokiaľ ide o skutok 1/ obžaloby.

S poukazom na uvedené skutočnosti preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky prvostupňové rozhodnutie v napadnutom rozsahu zrušil a súdu prikázal v tomto smere opakovane vo veci konať a rozhodnúť.

Dňa 25. augusta 2011 bolo Špecializovanému trestnému súdu doručené i písomné vyjadrenie obžalovaného Ing. I. J. k vyššie zmienenému odvolaniu prokurátora. Ten prostredníctvom svojho advokáta uviedol, že aj napriek skutočnostiam uvádzaným prokurátorom je preukázané, že on v orgánoch družstva D. pôsobil v období, keď aktíva prevyšovali záväzky a bol teda presvedčený o tom, vklady bude možné vrátiť. To, že spoločnosť v danom čase mala likvidné prostriedky vyplýva pritom nielen zo záverov znalca, ale i zo súvahy družstva. Prvostupňový súd tak podľa neho správne vyhodnotil zabezpečené a vykonané dôkazné prostriedky, z ktorých nevyplýva žiadna konkrétna skutočnosť, dokazujúca naplnenie znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu.

Vzhľadom k tomu odvolaciemu súdu navrhol odvolanie prokurátora ako neúčelné a nedôvodné zamietnuť.

Na podklade podaných odvolaní Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. po zistení, že niet dôvodu na zamietnutie odvolaní podľa § 316 ods. 1 Tr. por. ani na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom mal na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadať len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a dospel k takému záveru, že odvolania obžalovaných ako i prokurátora sú **čiasťočne dôvodné**.

Podľa § 321 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok

a/ pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b/ pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c/ ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d/ ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 2 Tr. por. ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 324 veta prvá Tr. por. ak je dôvod, na ktorého základe rozhodol odvolací súd v prospech niektorého obžalovaného, na prospech aj ďalšiemu spoluobžalovanému alebo zúčastnenej osobe, ktorá nepodala odvolanie, rozhodne odvolací súd vždy aj v ich prospech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v prvom rade upozorňuje na to, že tak ako obžalovaní a prokurátor i on je toho názoru, že súd prvého stupňa sa dopustil pochybenia, pokiaľ vypočul Ing. M. Š., PhD. na hlavnom pojednávaní ako znalca k ním podanému znaleckému posudku, hoci tento už medzitým stratil aprobáciu v príslušnom odvetví (v čase hlavného pojednávania bol zapísaný ako znalec odvetvia kontroling, odbor ekonómia a manažment). Takýto dôkaz je procesne nepoužiteľný.

Ing. Š. bol do konania pribratý uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Nitre zo 14. apríla 2003, ČVS: KÚV-93/OVEK-2002, ako znalec v odbore ekonomika a podnikanie, odvetvie účtovníctvo, daňovníctvo, finančníctvo (v tom čase ešte obžalovaným nebolo vznesené obvinenie), pričom vyžiadaný znalecký posudok vypracoval k 23. decembru 2003. Dňa 20. apríla 2009 bola zo strany prokurátora ÚŠP GP SR podaná obžaloba na Špeciálny súd v Pezinku a niekoľko mesiacov po jej podaní bol vyššie menovaný znalec vymazaný z odvetvia účtovníctvo a daňovníctvo (konkrétne dňa 7. októbra 2009). Nielen vo vzťahu k ním vypracovanému znaleckému posudku ale i voči jeho osobe boli pritom zo strany obžalovaných prezentované viaceré výhrady (prečítanie znaleckého posudku na hlavnom pojednávaní v zmysle ust. § 268 ods. 2 Tr. por. neprichádzalo do úvahy).

Čo sa týka vyššie zmieneného postupu prvostupňového súdu, tak tento nebol podľa odvolacieho senátu správny tak s ohľadom na náležité posúdenie skutku 1/ napadnutého rozsudku ako i skutku, spod ktorého boli obžalovaní JUDr. K. J., R. S., Ing. I. J., J. K., D. R., RNDr. A. V. a I. Z. súdom prvého stupňa oslobodení (skutok 1/ obžaloby). Vzhľadom na okolnosti a charakter žalovaných deliktov je treba považovať znalecký posudok z príslušného ekonomického odvetvia v danom prípade za jeden z hlavných dôkazov, bez vykonania ktorého nie je možné zo strany súdu rozhodnúť. Znalecké skúmanie tu má pritom význam nielen pokiaľ ide o zodpovedanie otázok odborného charakteru, ale i v súvislosti s otázkou zavinenia.

Nie je možné sa stotožniť s tým tvrdením Špecializovaného trestného súdu, že v prípade prvého z uvedených skutkov boli pre objasnenie potrebných skutočností postačujúce závery znalca z odvetvia kontroling a rovnako tak nemožno súhlasiť ani s tým jeho názorom, že v prípade druhého skutku nebolo potrebné sa vôbec oprieť o výsledky znaleckého dokazovania.

V novom konaní bude teda potrebné vyššie popísané nedostatky napraviť, a to ustanovením nového znalca, resp. znaleckej organizácie (s ohľadom na okruh položených otázok a rozsah dokladov).

Pokiaľ ide potom o trestný čin neoprávneného podnikania, tak v tomto smere poukazuje ďalej najvyšší súd na nasledovné:

Trestného činu neoprávneného podnikania podľa § 118 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto neoprávnene vo väčšom rozsahu poskytuje služby alebo vykonáva výrobné alebo iné zárobkové podnikanie.

V ustanovení § 118 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. je uvedený ako kvalifikačný znak získanie značného prospechu takýmto činom a v odseku 3 sa vyžaduje prospech veľkého rozsahu.

Podnikaním aj v zmysle uvedeného ustanovenia treba rozumieť sústavnú činnosť vykonávanú samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku (§ 2 ods. 1 Obchodného zákonníka).

Aby mohlo byť neoprávnené podnikanie posúdené ako trestný čin, je nevyhnutné, aby bolo vykonávané vo väčšom rozsahu. Pri určení toho, čo je „väčší rozsah“ nie je však možné vychádzať z výkladového pravidla uvedeného v § 89 ods. 13 Tr. zák. pre stanovenie výšky škody. Ako podporné kritéria tu slúžia doba, po ktorú sa neoprávnené podnikanie vykonávalo, rozsah takejto činnosti, jej objem, výška dosiahnutého majetkového prospechu, cena použitého materiálu, cena pracovnej sily a pod.

Hoci je podnikanie zásadne vykonávané za účelom dosiahnutia zisku, neznamená to - ako je zrejmé už aj z vyššie uvedenej citácie zákonného ustanovenia - že by pri naplnení ostatných znakov tohto trestného činu nebolo možné postihnúť aj neoprávnené podnikanie, ktoré je stratové. Nie konečný výsledok je teda rozhodujúci, ale cieľ činnosti.

Pokiaľ je však neoprávneným podnikaním získaný značný prospech, alebo prospech veľkého rozsahu (tu už sa ust. § 89 ods. 13 Tr. zák. aplikuje), hrozí tu zo zákona vyššia trestná sadzba. Prospechom tu pritom treba v zmysle ustálenej súdnej praxe rozumieť čistý zisk z podnikania. K jeho náležitému určeniu je potom vo väčšine prípadov nevyhnuté pribrať znalca z príslušného ekonomického odboru.

Čo sa týka otázky totožnosti skutku, tak tu možno poznamenať, že medzi skutkom, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu a skutkom, uvedeným vo výroku rozsudku, nemusí byť úplná zhoda. Nesmie sa zmeniť len podstata skutku, ktorá je určovaná účasťou obžalovaného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel následok porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené Trestným zákonom. Totožnosť skutku bude potom zachovaná vtedy, ak bude zachovaná aspoň sčasti totožnosť konania alebo následku, prípadne ak budú oboje zhodné aspoň čiastočne (nielen teda pri úplnej zhode konania a/alebo následku). Vyžaduje sa zhoda v podstatných okolnostiach.

V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné upozorniť tiež ďalej na to, že podstatné z hľadiska naplnenia znakov skutkovej podstaty vyššie zmieneného trestného činu v posudzovanom prípade je zistenie, či družstvo poskytovalo peňažné prostriedky z vlastných zdrojov, alebo z návratných finančných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy (§ 2 ods. 3, ods. 4 zákona č. 21/1992 Zb. o bankách v znení neskorších predpisov). Ak poskytovanie úverov (resp. záložných či splátkových pôžičiek) bolo späté s prijímaním vkladov od verejnosti, potom tvrdenia obžalovaných, že uvedené konanie prebiehalo v súlade s predmetom ich živnostenského oprávnenia treba považovať za irelevantné.

A rovnako tak s ohľadom na obsah odvolania niektorých obžalovaných nedá tunajšiemu súdu na tomto mieste nepodotknúť i tú skutočnosť, že keďže trestné právo Slovenskej republiky pozná len trestnoprávnu zodpovednosť fyzických osôb, v prípade, že neoprávneným spôsobom podnikala právnická osoba, je možné stíhať len fyzické osoby, konajúce jej mene - v danej veci teda len členov štatutárneho orgánu družstva (viď k tomu i § 90 ods. 2 Tr. zák.). U týchto je samozrejme potrebné preukázať zavinenie.

A napokon nemožno v tejto súvislosti nepoukázať i na nie celkom „dôslednú,, prácu orgánov činných v trestnom konaní, pokiaľ ide o ustálenie skutkových zistení v podanej obžalobe.

Všetky uvedené skutočnosti bude pritom potrebné zobrať v novom konaní do úvahy.

Vo vzťahu k druhého odsudzujúcemu výroku prvostupňového rozsudku, ktorý bol napadnutý odvolaním Ing. Z. nemá naproti tomu najvyšší súd v podstate žiadne výhrady. Tu súd vykonal všetky potrebné dôkazy a s týmito sa potom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por.

aj náležite vysporiadal. Nebolo zistené tiež ani žiadne odvolateľom naznačené porušenie zákona v súvislosti s výpoveďou obžalovaného JUDr. K. J. v prípravnom konaní, ktorá bola následne v súlade § 258 ods. 4 Tr. por. na hlavnom pojednávaní prečítaná (obžalovaný využil svoje právo nevypovedať). Vo vzťahu k danému skutku má význam výpoveď menovaného zo 4. februára 2004, kedy síce nebol jeho obhajca JUDr. K. počas celého tohto úkonu prítomný, no bol o ňom riadne vyrozumený a tiež obžalovaný bol na začiatku výsluchu v súlade s § 33 Tr. por. vtedy účinného poučený o možnosti žiadať byť vypočutý len za účasti svojho obhajcu. Ak sa tento rozhodol napriek neprítomnosti svojho advokáta dobrovoľne o skutku vypovedať, nemožno hovoriť o žiadnom porušení jeho práv. Toto navyše ani sám obžalovaný či jeho obhajca v danom konaní nenamietali.

Rovnako tak nemožno prisvedčiť ani tej výhrade odvolateľa, že svedok I. J. mal byť podrobený opätovnému znaleckému skúmaniu jeho duševného stavu, tentokrát ale dvoma znalcami. I on totiž považuje závery znaleckého posudku MUDr. T. Ď. v tomto ohľade za dostatočné a výpoveď daného svedka aj s prihliadnutím na ne za vierohodnú.

V čom bol ale zistený nedostatok, je výrok o treste týkajúci sa Ing. Z., kde došlo zo strany prvostupňového súdu k nesprávnej aplikácii ust. § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003, nakoľko skutok z januára 1999, obžalobou kvalifikovaný ako trestný čin vydierania, ktorého sa mal okrem iných dopustiť i vyššie menovaný obžalovaný a za ktorý bol tento stíhaný pred Okresným súdom Topoľčany pod sp. zn. 2T 14/00 (a následne pred odvolacím Krajským súdom v Nitre), a skutok stíhaný v posudzovanom prípade neboli spáchané v súbehu. Ako totiž vyplýva z priloženého spisového materiálu, sp. zn. 2T 14/00, Okresný súd Topoľčany svoj prvý odsudzujúci rozsudok v danej veci vyhlásil už v septembri roku 2000, a teda ešte pred spáchaním skutku stíhaného v danom prípade (zo 14. júna 2002) - ide tu o tzv. nepravú recidívu.

Medzičasom však bolo voči Z. právoplatne skončené ďalšie trestné stíhanie, a to odsúdením za spáchanie trestného činu hrubého nátlaku, za ktorý mu bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 14. januára 2011, sp. zn. 4T 4/2004, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. januára 2012, sp. zn. 4To 9/2011, uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Skutok bol v tomto prípade spáchaný dňa 11. júna 2003. Uvedený spisový materiál si bude musieť Špecializovaný trestný súd po vrátení veci mu na nové konanie zaobstaráť, nakoľko tu už uloženie súhrnného trestu do úvahy prichádza. Taktiež bude potrebné si vyžiadať i aktuálny odpis z registra trestov

obžalovaného a skúmať, či prípadne neexistujú aj ďalšie odsúdenia, ktoré by mohli mať vplyv na ukladanie súhrnného trestu.

Zároveň treba dodať, že v prípade tohto obžalovaného budú vzhľadom na rýchlosť konania splnené podmienky na jeho vylúčenie zo spoločného konania v zmysle § 21 ods. 1 Tr. por. (navyše v súčasnej dobe nie sú splnené ani zákonné podmienky na vedenie spoločného konania).

A napokon pokiaľ ide o prokurátorom napadnutý oslobodzujúci výrok prvostupňového rozsudku, tak tu najvyšší súd poukazuje na nedostatočné odôvodnenie (§ 168 ods. 1 Tr. por.), nedostatky vo vysporiadaní sa so všetkými potrebnými dôkazmi a z toho dôvodu aj následnú nepreskúmateľnosť rozhodnutia v danej časti. Aj so zreteľom na skôr uvedené nedostatky je tento výrok zatiaľ predčasný, rovnako tak ako i odsudzujúci výrok týkajúci sa skutku uvedeného pod 1/ rozsudku. V súvislosti s posledne uvedeným bude navyše potrebné pamätať i na zásada *zákazu reformatio in peius*.

Z hore uvedených dôvodov teda Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolania obžalovaných ako i prokurátora považoval za čiastočne dôvodné, napadnuté rozhodnutie zrušil a súdu prvého stupňa prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 20. decembra 2012

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová